

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MODRIĆ, LUKA

Povestea mea : autobiografia lui Luka Modrić / Luka Modrić & Robert Matteoni ; trad. din limba engleză de Radu Paraschivescu. -

București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-48-3

I. Matteoni, Robert

II. Paraschivescu, Radu (trad.)

929

796

MY GAME: AUTOBIOGRAPHY OF LUKA MODRIĆ

© 2019 by Luka Modrić and Robert Matteoni

The moral rights of the Co-Authors have been asserted.

Photo credit Antonio Villalba, Real Madrid

Editor : Ionuț Radu

Redactor : Irina Tudor

DTP : Monica Ioniță

Corectori : Claudia Spătaru, Marian Busuioc / corectura.ro

Design copertă : Cristina Ciucă

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2024

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform

Legii dreptului de autor.

LUKA MODRIĆ & ROBERT MATTEONI

Povestea mea.

AUTOBIOGRAFIA LUI
LUKA MODRIĆ

Traducere din limba engleză de
Radu Paraschivescu

Librex Publishing, 2024

CUPRINS

Prefață de Sir Alex Ferguson, CBE.	9
Prefață de Zvonimir Boban.	11
Capitolul unu	15
Capitolul doi.	19
Bunicul Luka.	26
Exilul	31
Clopoțelul de la școală.	33
Capitolul trei	36
Șederea la Zadar	39
Antrenorul meu preferat	42
Dezamăgirea Hajduk	46
Înapoi la mingea.	50
Capitolul patru	53
În marele oraș	57
Academia de fotbal	60
Primul împrumut – Zrinjski	64
Al doilea împrumut – Inter Zaprešić	67
A venit în vizită iubirea	69
Asta e	73
Întoarcerea campionului	75
Capitolul cinci.	80
Suișuri și coborâșuri la Dinamo	83

Renașterea înfocată	87
Cântecul de sirenă al Europei	90
Capitolul șase	94
Euro 2008 – euforia și drama.	97
Lingerea rănilor	101
O viață nouă la Londra	107
Să ai ghinion	113
Temeri pentru Vanja.	117
Prima mea Ligă a Campionilor.	120
Mări în furtună și port conjugal	123
Capitolul șapte	133
Încă o vară de neliniști	142
Contract Real.	148
Timp de joc limitat	152
Punctul de cotitură	156
Curajul unei mame	160
Mourinho, inflexibilul.	165
Ciao, Carlo!.	169
La Décima	173
Cupa Mondială din Brazilia	181
Un sezon de accidentări.	184
El Grande.	191
Căzând în Franța	202
Capitolul opt.	207
Zile întunecate	218
Trebuie să cazi înainte să zbori.	229
Cursa pentru triplă	239
Capitolul nouă.	246
Pregătiri pentru Rusia.	249
Nigeria	255

Argentina	257
Islanda	261
Danemarca	264
Rusia.	273
Anglia	277
Finala	281
Capitolul zece	290
Iar premiul îi revine lui...	294
... Încă un lucru	303
Mulțumiri	311
Biografii ale autorilor	313
Index	315

PREFAȚĂ

de Sir Alex Ferguson, CBE

Vorbind astăzi despre Luka Modrić, vorbim despre un fotbalist extrem de talentat, care este, după părerea mea, la același nivel cu marii mijlocași ai ultimilor douăzeci de ani, cum ar fi Xavi, Iniesta și Scholes. Premiul de cel mai bun jucător al Cupei Mondiale din 2018 i-a fost decernat pe bună dreptate; a fost de departe jucătorul turneului.

Când Modrić s-a transferat la Spurs în 2008, noi, cei de la Manchester United, am fost surprinși, fiindcă era și pe radarul nostru, deși unul dintre scouterii noștri ni-l semnalase cu un an înainte. Oricum, îi aveam pe Keane, Scholes și Carrick. După ce l-am văzut jucând împotriva noastră, nu l-am considerat ca fiind prea fragil pentru Premier League. Nu poți să nu ții cont de abilitate, și tocmai asta era calitatea evidentă a lui Luka. S-a dezvoltat foarte rapid, iar eu am făcut din el o prioritate de transfer în 2011, dar Spurs n-au vrut să ni-l vândă, fiindcă îi luaserăm deja de la ei pe Carrick și Berbatov.

L-am votat jucătorul anului în 2011 și n-a fost deloc o decizie grea. A semnat cu Real Madrid și restul e istorie, deoarece a ajuns unul dintre cei mai mari jucători ai Realului din toate timpurile. Meciul de Liga Campionilor cu ei pe Old Trafford în martie 2013 a fost ultima mea încercare de-a pune mâna pe Graal, dar am fost dezavantajați de o greșeală rușinoasă a arbitrului, care l-a eliminat pe Nani când controlam jocul și conduceam cu 1-0. Imediat după eliminarea lui Nani, Mourinho l-a trimis pe teren pe Modrić și meciul s-a schimbat – evoluția lui Luka ne-a ucis.

Când îi analizăm cariera, mai ales perioada de început, vedem un exemplu pentru toți tinerii jucători la care talentul surclasează forța fizică. Când Paul Scholes a ajuns la Manchester United la 13 ani, avea puțin peste 1,60 metri și unii dintre noi, inclusiv eu, ne-am întrebat dacă nu era prea scund. Însă n-a trecut mult și ne-am schimbat părerea, datorită evoluțiilor lui pe terenul de fotbal. Adevărul e că metoda cea mai bună de evaluare a jucătorilor este prin ceea ce-ți arată pe teren.

Luka Modrić este exemplul scripitor pentru toți tinerii fotbaliști, indiferent de înălțime, talie și forță. Profundul meu respect pentru un om care a combătut toate argumentele în favoarea forței fizice fiindcă a știut să joace!

PREFAȚĂ

de Zvonimir Boban

Iată o carte specială despre un geniu modest dintr-un sătuc de lângă Zaton Obrovački, în Croația. Când mă gândeam despre ce să scriu în această prefață, coautorul cărții și statornicul meu prieten, Robert Matteoni, mi-a cerut să încerc să prezint o perspectivă diferită asupra lui Luka – o lectură tactică mai profundă.

Nu sunt sigur că pot să ofer așa ceva, însă nu contează, fiindcă singurul lucru cu adevărat important este că Luka Modrić s-a ivit pe lume și că ne-a fost dăruit tuturor.

Luka și fotbalul lui. Atât de simplu și totuși atât de special, atât de unic și de diferit.

Geometria lejeră și sofisticată, armonia, dinamica, starea de calm – sunt prea multe pentru a încăpea într-o scurtă prefață, indiferent cât ar fi de exactă sau de bine scrisă.

Și toată bogăția intuițiilor fotbalistice ale lui Modrić, precum și soluțiile lui teoretic simple au provenit din singura sursă din care ar fi putut proveni – din cel mai venerat număr din fotbal, numărul 10. E un paradox că, la nivelul superlativ al fotbalului, Luka n-a jucat niciodată ca un decar tradițional, dar s-a născut decar, s-a construit ca decar și a fost întotdeauna considerat decar. Nimeni nu poate spune că Luka este pătrar, conducător de joc complet sau optar. Nimeni nu poate spune că n-a mai fost decar. Ce se *poate* spune e că Luka este toate aceste lucruri la un loc. Și că toate se regăsesc într-un om care a jucat întotdeauna cu o seriozitate aproape mistică, indiferent de

tricoul pe care l-a purtat – al echipei de club sau al naționalei. Și care a fost totul, tot ce trebuia să fie.

Să crezi unde e mai greu, în râpele înguste și în vârtejurile de la mijlocul terenului, unde totul se întâmplă și se simte diferit – acesta e locul de unde se imprimă și se regizează jocul. Acolo, în jurul cercului de la centru, cu o calibrare și cu o capacitate de-a recunoaște ceea ce doar foarte puțini văd, Modrić și-a urmat mantra și și-a pus cea mai importantă întrebare din fotbal, o întrebare la care a avut întotdeauna răspuns: *În aceste nouăzeci și ceva de minute, în fiecare secundă, indiferent dacă mingea e sau nu în posesia mea, cum pot să fiu cât mai bun cu puțință pentru echipă?*

Pare complicat, și totuși pentru el e foarte simplu. Însă în nenumărate ocazii a trebuit să găsească răspunsul la întrebare înăuntrul lui.

Cu sacrificiu de sine, cu o ambiție care a renunțat de mult la „eu” spre a se concentra, de sute de ori, pe „noi” – singura modalitate prin care ajungi la măreție –, Modrić s-a ocupat de toate aceste lucruri cu ușurință. Cu o ușurință surprinzătoare. Și toate acele ajustări, neîntreruptul zumzet de fundal despre deposedarea lui – și a fotbalului – de tricoul cu numărul 10, le-a deturnat în folosul lui, în propria lui creștere. Când a trebuit să-și anuleze eul ca să construiască un Modrić și mai bun, a făcut-o rapid și convingător, fără să aibă vreodată îndoieli privind drumul lui ca jucător de fotbal. Asta este cea mai mare victorie a lui. Asta face din el ceea ce este astăzi.

Bineînțeles, pentru așa ceva e nevoie de un caracter excepțional, de o mare încredere în forțele proprii și de un devotament fanatic. Nu mă îndoiesc că Luka a moștenit aceste valori din copilăria trăită în sărăcie, petrecută într-un mediu aspru și arid, având sprijinul enorm al modestei lui familii de muncitori.

Și tot așa, de la o zi la alta, de la un antrenament la altul și de la un meci la altul, a construit scena pentru cele mai mari succese din fotbal, deopotrivă colective și individuale. Toate i-au ieșit în cale – iar el le-a meritat pe toate.

În ultimii doi-trei ani, timp în care l-am văzut la apogeul maturității, Luka se impune ca un mare decar. Și strălucește – un fotbalist complet.

Când îl compară cu marii mijlocași din vremea lui, mulți nu-i pot scoate în evidență o caracteristică de elită. Într-adevăr, Modrić nu e un conducător de joc ca Xavi, nu are atingerea fină a lui Iniesta sau arhitectura impunătoare a lui Pirlo – pe de altă parte însă, în felul lui, le are pe toate. Din ritmul ideal al pasării, din miniaturile zigzagate, din soluțiile simple care numai simple nu sunt, fiindcă determină ce o să se întâmple imediat pe teren, și-a construit o statură cu totul nouă – a lui și doar a lui.

Lucrul pe care nu l-au avut toți ceilalți trei „mari”, sau cel puțin nu atât de mult ca el, a fost capacitatea de a-și face toți echipierii mai buni, la ambele capete ale terenului!

Sursă de inspirație pentru mulți, Luka nu și-a trădat niciodată principiile. El a insistat pe viziunea personală despre fotbal – pe prioritatea echipei înaintea propriei persoane – și în acest fel și-a construit un statut unic de lider pe teren.

Nu, n-am spus c-ar fi un lider înăscut – n-am simțit niciodată asta la el –, ci doar că ajunge să conducă prin felul în care joacă și prin exemplul pe care-l dă. Își conduce atât coechipierii, cât și echipa și, cel mai important, fanii tuturor echipelor la care a jucat – fie ele Dinamo Zagreb, Real Madrid sau naționala Croației – și a reușit să rămână întotdeauna Modrić. Două momente servesc drept dovezi solide ale acestei abordări.

Cupa Mondială din 2018, a lui și a noastră, constituie un testament puternic, oferindu-ne imaginea temerară a unui căpitan. Un căpitan care este epuizat, dar care, în ultimele secunde ale prelungirilor, sprintează prin apărarea aglomerată a rușilor, de la centrul terenului până în suprafața de pedeapsă, pentru a transmite un mesaj limpede, acela că trebuie să te dăruiești în întregime. Mesajul că abordarea corectă aduce victoria. Mesajul valorii.

Al doilea episod vine din finala Champions League cu Juventus, când, după o a doua parte a meciului în care Real domină, cu ultimele

puteri și eforturi de voință, Modrić aleargă spre linia de fund și-i centrează lui Ronaldo pentru un gol decisiv...

Iar acest mesaj este marca adevărată a omului Luka Modrić.

Când vorbim despre Luka Modrić ca persoană, soarta l-a prins între Scila și Caribda și l-a obligat să-și plătească datoriile, umplându-l cu anxietate și silindu-l să crească rapid. Datoriile trebuiau efectiv plătite, iar el le-a plătit, numai că asta l-a făcut pur și simplu mai puternic și mai bun, atât ca om, cât și ca jucător.

La sfârșitul acestei scrisori pentru Luka, revin la primele mele cuvinte, fiindcă mi se pare că-l prezintă cel mai bine: un geniu modest. E o descriere care va avea ecou în toți aceia dintre noi care iubesc acest cel mai frumos sport din lume.

A fi perceput drept model de un asemenea fotbalist este o mare onoare pentru mine. Ani la rând, înainte să se culce, fiul meu și-a pus tricoul lui Luka – o amintire durabilă, care reflectă respectul familiei mele pentru acest jucător minunat și această persoană dragă. Respect pentru marele decar.

CAPITOLUL UNU

Stăteam pe podium și țineam în mâini trofeul pentru cel mai bun jucător al Cupei Mondiale din 2018. Când eram copil și încă nu aflasem cât de greu este să ajungi în vârf, am visat că într-o bună zi aveam să devin cel mai bun din lume. Iar când s-a întâmplat și trofeul Balonul de Aur a ajuns în mâinile mele, singurul lucru pe care l-am simțit a fost supărarea. Ar fi putut fi cel mai fericit moment din carieră, dar n-a fost. Tocmai pierduserăm finala Cupei Mondiale și, cu adrenalina curgându-mi în continuare prin vene, prin minte îmi trecea un singur gând: „S-a terminat”.

Pe teren, așteptând să fiu poftit în față de către prezentatorul oficial, încercam să nu mă uit la celălalt trofeu. Dar nu mă puteam abține. Ochii îmi erau pur și simplu atrași spre el, spre trofeul oferit campionilor mondiali. Chiar crezuserăm că o să-l ducem cu noi în Croația. În clipa aceea, în Moscova spălată de ploi, am simțit o dezamăgire enormă. Am fost extrem de aproape, iar apoi, după atâtea lupte și sacrificii, ni s-a scurs printre degete. În fracțiunea aceea de secundă, m-am întrebat cum ar fi fost dacă mi s-ar fi strigat numele și mi s-ar fi înmănat și celălalt trofeu, cum ar fi fost să-l ridic în aer cu coechipierii mei și să strigăm împreună cu fanii noștri „hai, Croația!”. Ce fericire...

Auzirea numelui meu în boxele stației de amplificare și aplauzele puternice m-au smuls din vis. Tot ce-a urmat mi se pare acum ceva mecanic. Așa a fost din clipa când, înapoi pe teren, la scurt timp după ce arbitrul fluierase pentru ultima oară și francezii jubilasera, am fost abordat de o doamnă de la FIFA. Doamna m-a condus în spatele podiumului care fusese deja amenajat și mi-a spus

că fusesem votat jucătorul turneului. A fost amabilă, m-a felicitat și mi-a dat câteva scurte instrucțiuni despre festivitate. Nu-mi mai amintesc nimic, fiindcă n-am făcut decât să-mi târșesc pașii pe teren cu colegii, căutând un loc unde să mă ascund și să plâng. M-am uitat la tribune și la toți oamenii în tricouri cu carouri, cu pălării, eșarfe, steaguri și mesaje de susținere, care veniseră din toate colțurile lumii și care cine știe prin câte trecuseră ca să intre în Rusia, să-și procure bilete și să ne încurajeze. M-am gândit la toate sutele de mii de oameni din Croația care stăteau în piețele orașelor, în baruri, în apartamente, oriunde, și care și-au deschis televizoarele, s-au temut și au sperat la victorie. În clipa aceea, am fost copleșit de sentimentul că-i dezamăgiseram – dar n-a durat mult. Fanii noștri din tribune au făcut tot posibilul să ne alunge tristețea. Ne-au arătat cât de mândri erau prin scandări, prin cântece și prin gesturi. Iar asta a făcut ca lucrurile să fie și mai greu de îndurat. Eram dărâmat la gândul că nu izbutiserăm să facem pasul de pe urmă și să le oferim – oferindu-ne și nouă înșine – experiența incredibilă a sărbătoririi titlului de campioni mondiali. (În clipa aceea, nici măcar n-aș fi putut visa ce aveam să simt în ziua următoare, în Croația, când peste o jumătate de milion de oameni au ieșit pe străzile din Zagreb ca să ne întâmpine ca și cum chiar am fi fost campioni ai lumii.)

În timp ce mergeam pe teren, am încercat să absorb cât mai mult cu putință din atmosferă, fiindcă știam că erau momente pe care aveam să mi le amintesc întotdeauna. În același timp totuși, și bântuit de tot felul de gânduri coșmarești, simțeam un nod în gât. Mario Mandžukić m-a smuls din visare. Foarte solid și gata mereu să-ți sară la gât, e un pungaș care ține ranchiună și nu uită niciodată, dar acum s-a apropiat de mine și, cu o voce înecată de lacrimi și mândrie, mi-a spus: „Hai, știi că-i greu, și mie mi-e greu, dar e bine să n-o dăm pe plâns. Am dat tot ce-am avut mai bun, am făcut ceva mareț, ar trebui să fim mândri.”

Mario îmi fusese camarad de arme vreme de doisprezece ani lungi, în care avuseserăm parte de victorii și de înfrângeri. E mândru și încăpățânat și nu se pierde niciodată cu firea. Cred că aici

semănăm, doar că el se pricepe mai bine să-și ascundă emoțiile. Vedran Ćorluka, unul dintre tovarășii și prietenii mei cei mai dragi, s-a apropiat după puțin timp și mi-a spus cam același lucru. Ne-am înveselit unul pe celălalt, fiindcă simțeam cu toții la fel. Ei m-au ajutat să nu clachez. În schimb, mi-am trăit nefericirea cu fanii, cu colegii și cu prietenii și am reușit să mă calmez suficient cât să respect protocolul.

Când, însoțit de ovațiile zgomotoase ale colegilor, precum și de aplauze puternice din partea francezilor, am urcat în cele din urmă pe podium, unde așteptau deja Gianni Infantino, Vladimir Putin, Emmanuel Macron, Kolinda Grabar-Kitarović și celelalte oficialități care luau parte la ceremonie, m-am concentrat cât am putut de bine. Mi-a trecut prin minte că se uita toată lumea și că nu s-ar cuveni să mă fac de râs pe mine, pe colegi și țara. De data asta, trecând foarte aproape de trofeul Cupei Mondiale, nu i-am mai aruncat nici măcar o privire. Pesemne că fusese felul meu de-a face față adevărului că povestea noastră frumoasă ajunsese la sfârșit și de-a accepta că momentele de perfecțiune sunt rare și îndepărtate.

Dacă mi-ați cere acum să-mi amintesc tot ce mi-au spus în clipa aceea președinții FIFA, Rusiei, Franței și Croației, credeți-mă că n-aș ști. Îmi aduc aminte doar frânturi din momentele acelea. Știu că au manifestat cu toții compasiune – ca și cum ar fi vrut să arate că-i simpatizau pe cei care trebuieră să sufere o înfrângere în finala Cupei Mondiale. Infantino mi-a spus că era bucuros pentru mine și că-i părea rău de înfrângerea Croației. Putin mi-a înmănat trofeul de jucătorul turneului, m-a felicitat în engleză și mi-a spus „bravo”. Macron a zis că am avut un turneu fantastic sau ceva de genul ăsta. Președinta noastră, Kolinda Grabar-Kitarović, ne-a împărtășit tristețea provocată de înfrângerea din finală, dar și mândria că reușiserăm să ajungem în vârf.

Cu o mare ușurare, am ajuns în locul de pe podium unde puteam să fiu singur. Tocmai în clipa când aveam parte de cele mai mari onoruri personale din carieră, mă simțeam trist. Cu trofeul în mână și cu fața la fotografi, am făcut ce se aștepta de la mine, însă m-am simțit

distrus. Iar apoi uralele de susținere din partea colegilor s-au auzit ca un ecou pe fundal, urmate de aplauzele întregului stadion. Am perceput pentru prima oară realitatea câștigării trofeului și mi s-a făcut pielea de găină. Am salutat publicul și din clipa aceea a început procesul de vindecare. Tot atunci am început încet să-mi dau seama că, de fapt, Croația realizase ceva incredibil. Am simțit o mândrie imensă și am cercetat cu privirea sectorul din tribună unde presupuneam că erau soția, copiii, părinții, surorile și prietenii.

Kylian Mbappé, care fusese votat cel mai tânăr jucător al Cupei Mondiale, mi s-a alăturat în scurt timp pe podium. Marcator colosal, el e deja capabil, la doar 21 de ani, să schimbe soarta unui meci la cel mai înalt nivel. După ce va câștiga ceva experiență și se va rutina, va fi de neoprit. „Felicitări, mă bucur mult pentru tine!”, mi-a spus, înainte să reușesc să-l elogiez fiindcă luase titlul și marcase la Cupa Mondială la o vârstă atât de fragedă. Mbappé părea atunci un tânăr modest care, în ciuda fastului și a presiunii, e cu picioarele pe pământ. Dacă o va ține tot așa, acest jucător atât de tânăr, dar deja atât de dominant, va face minuni.

Și, da, înainte să cobor de pe podium, devenind între timp mai conștient că fusesem votat jucătorul Cupei Mondiale, prin minte mi-a trecut amintirea bunicului Luka. Aveam doar șase ani când cetnicii l-au ucis în pragul casei. A făcut parte din viața mea doar pentru scurtă vreme, dar a fost îndeajuns ca să-mi sădească în suflet o înțelegere profundă a dragostei de familie, a devotamentului și a loialității.

CAPITOLUL DOI

Kvartirić, Croația. O casuță de piatră la marginea drumului, ultima dinaintea pantelor stâncoase ale Munților Velebit. La șase kilometri și jumătate de casa părintească din Zaton Obrovački. Casa aceasta a fost centrul micii mele lumi până în 1991, când a trebuit să fugim. E casa unde au trăit părinții tatei: bunicul Luka și bunica Jela. Bunicul lucra la întreținerea drumurilor și s-a ocupat de vechea autostradă care lega Dalmația de Lika, de coastă și de Munții Croației. Bunica era casnică – o femeie modestă și foarte muncitoare. Casa în care locuiau era deținută de întreținerea de întreținere a drumurilor, dar pe atunci o știam doar ca pe casa bunicilor. Îi spuneam „casa din deal”.

Nu l-am cunoscut pe celălalt bunic, Petar, tatăl mamei. A murit înainte să mă nasc. Soția lui, bunica Manda, trăiește și azi în Obrovac.

Părinții mei lucrau la Fabrica de Îmbrăcăminte Trio din Obrovac, la patru kilometri de casa noastră. Acolo s-au și cunoscut. Mama Radojka era cusătoreasă, iar tata Stipe era mecanic și se ocupa de întreținerea utilajelor din fabrică. Atunci când mama s-a întors la muncă după un an de concediu postnatal, ai mei s-au hotărât să mă înscrie la o creșă din Obrovac. Asta n-a durat mult. Odată, după ce-a ajuns la lucru, mama și-a auzit o colegă, care-și lăsa și ea copilul la creșă, spunând că toți copiii se simțeau bine, în afară de unul, care nu se mai oprea din plâns. A întrebat-o cu ce era îmbrăcat, iar când bănuielile i s-au confirmat, a decis, împreună cu tata, să mă scoată de la creșă. Se mai gândiseră la asta și până atunci, nu doar fiindcă îmi venea foarte greu să mă adaptez, ci și din motive de sănătate.